

SENTÈNCIA de 30 de juny de 2004

**Dret a un judici de durada raonable i els seus efectes.-
Caducitat de la instància: requisits.- Valoració de la
prova**

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La representació processal de la mercantil JEC, S.A. va formular demanda, de data 3-5-1990, envers la mercantil JANER, S.A., segons la qual sol·licitava la condemna de la defenent al pagament de la quantitat de 12.485.533 Ptes, amb més els interessos i les costes processals.

La representació processal de la part defenent, després d'haver sol·licitat una suspensió derivada de les negociacions existents entre les parts, va contestar a la demanda en data 18-4-1991 i va al·legar, en primer terme, l'excepció de litisconsorci passiu necessari i, respecte del fons, reconeixia la qualitat de deutora, però no el quantum.

II.- l'Honorable Batlle, constituït en Tribunal unipersonal, va dictar sentència, de data 22-7-2003, essent la seva part decisòria la que segueix: "DECIDEIX Que estimant la demanda formulada per la procuradora Sra. Carme Solà Molero el dia 3 de maig de 1990, ha de condemnar i condemna a la societat JANER, S.L. a pagar a la societat JEC, S.A., la quantitat de 75.039,56 Euros, més els interessos legals calculats sobre aquesta quantitat des del dia de la contesta a la demanda fins que es faci efectiu el deute, així com la totalitat de les costes del present judici, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador".

III.- Contra l'esmentada sentència, la part defenent ha interposat recurs d'apel·lació i, en data 9-3-2004, ha presentat llur escrit de conclusions, en virtut del qual i, en consonància amb els arguments continguts en el mateix, demana la revocació de la sentència. Per el

contrari, la part apel·lada ha formulat llur escrit de contesta a les conclusions, de data 6-4-2004, on demana la confirmació de la sentència amb imposició de les costes processals a la part recurrent.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- Els motius o greuges d'apel·lació que la part defenent articula contra la resolució judicial d'instància són els que segueixen. En primer terme, manifesta que segons el que es disposa al Codi 3,1,13 el litigi ha estat paralitzat per un termini superior als tres anys i, per tant, s'ha produït la caducitat de la instància. Afegeix que l'article 10.2 de la Carta Magna tutela el dret a un judici de durada raonable i que la condemna després de tretze anys de procés conculca el dret contemplat a l'article 10 C.A. I, per últim, afirma que dóna per reproduïdes les al·legacions de la contesta i de la duplica, sense que s'hagi provat l'existència del deute en la quantia reclamada per la part agent.

Si es procedeix a analitzar, en primer lloc, les al·legacions que efectua la part recurrent respecte de la caducitat de la instància i el dret a un procés de durada raonable, convé assenyalar el que segueix. La caducitat de la instància com a hipòtesi que posa fi al procés té lloc quan aquest es troba paralitzat pel temps establert legalment, sempre que aquesta paralització esdevingui imputable a la inactivitat de les parts quan els hi correspon l'impuls del procés i no a l'organisme judicial. Si aquestes consideracions es traslladen al cas que ens ocupa, s'ha de concloure que la part agent va sol·licitar, en data 4-5-1992, a la Batllia Episcopal que procedís bé a declarar la cessació de pagaments i fallida de la mercantil JANER, S.L. o bé a notificar la sentència de les presents actuacions. I consta també que, per escrit de data 25-7-2002, amb registre d'entrada del dia següent, es va tornar a sol·licitar que es dictés sentència en les presents actuacions. A resultes d'aquests escrits es comunica per la Batllia, en data 17-9-2002, que s'ha procedit a la recerca de les actuacions i que les mateixes han estat trobades unides a l'expedient concursal. Per consegüent, la paràlisi que va afectar el procés des dels anys 1992 fins el 2002 no esdevé imputable a la part agent, que va sol·licitar i impulsar el procés, sinó que corresponia a l'organisme judicial resoldre les peticions efectuades i donar l'oportunitat al procés endegat entre les parts litigants. I, en atenció a aquestes precisions, no pot ésser acollida la

pretensió al·legada en aquesta alçada relativa a la caducitat de la instància.

II.- I la mateixa sort desestimatòria ha de merèixer l'al·legació del recurrent que tothom té dret a un judici de durada raonable, conforme a l'article 10 C.A. En efecte, el dret a un judici de durada raonable esdevé un dret reconegut a favor del ciutadà i justiciable, que cerca que la resolució de les seves pretensions es produeixi dins d'unes coordenades temporals que permetin considerar que l'accés a la justícia i la resposta que aquesta atribueix a les pretensions de les persones satisfà els interessos de les mateixes i actua com un mecanisme eficaç de solució dels conflictes que, en la vessant civil, es plantegen entre els mateixos. Evidentment que quan el transcurs del temps entre les al·legacions i la resolució judicial es dilata en el temps, la resolució judicial perd l'eficàcia i la satisfacció com a instrument per a resoldre els conflictes plantejats. Nogensmenys el que s'acaba d'exposar, la Constitució reconeix aquest dret als particulars, de manera que la seva conculcació permeti, segons els casos i si es compleixen els pressupòsits legals, sol·licitar un rescabament per l'administració de justícia extemporània i tardana, però, en cap cas, això pot justificar que la sentència que resol el conflicte pugui ésser revocada en atenció a aquestes circumstàncies ni estimada una caducitat de la instància, com pretén el recurrent, sense que concorrin els requisits per l'apreciació de la mateixa, atès que s'enllaça per l'apel·lant el llarg transcurs del temps amb el fet que s'ha de declarar caducada la instància. Per tant, s'escau confirmar també en aquest extrem la sentència d'instància.

III.- En darrer terme, la part apel·lant es remet en el seu escrit de conclusions als seus escrits de contesta i duplica, on impugna la determinació del quantum del deute que se li reclama. Però, com s'examinarà a continuació aquest motiu també ha de fracassar. En efecte, a la contesta a la demanda s'argumenta que si bé es reconeix l'existència d'un deute, s'oposa a les valoracions de les mercaderies realitzades i, per tant, impugna el quantum. Aquesta argumentació no pot reeixir per dues raons, la primera pel fet que la sentència d'instància valora la prova practicada (quart i cinquè considerant) i entén que el crèdit que es reclama es troba suficientment acreditat. Envers aquesta asseveració de la sentència, que ara s'apel·la, el que fa la part apel·lant es tornar a reproduir els arguments emprats a la instància, sense combatre les apreciacions de la sentència. I, la segona, perquè, de la prova practicada a les actuacions, es pot extreure que el crèdit existeix en la quantitat reclamada i

que el mateix esdevé líquid, vençut i exigible. En efecte, es troba a les actuacions l'acta de la Junta General Extraordinària de la mercantil defenent (foli 104) on s'acorda reduir el deute existent de 17.792.532 a 12.485.533 Ptes i que aquesta quantia era líquida, vencia segons l'esmentada junta i, per tant, en el moment de presentació de la demanda era exigible. I, redunda en aquest extrem el fet que el gerent de la mercantil defenent (foli 95 al dors) assenyali que es va acordar pagar per la societat el deute existent en la quantia demanada que reflecteix l'acta, idèntica a la que sol·licita la part agent, i que l'esmentat acord no es va complir.

En conclusió, resta provat a les actuacions l'existència del crèdit de la part agent, el seu quantum i que el mateix esdevé vençut, líquid i exigible.

IV.- El rebuig total del recurs d'apel·lació interposat per la part defenent justifica la imposició a la mateixa de les costes processals d'aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs d'apel·lació formulat per la representació processal de la mercantil JANER, S.L. contra la sentència ,de data 22-7-2003, dictada per l'Honorable Batlle i s'escau confirmar la seva part dispositiva. Procedeix imposar a la part recurrent les costes processals d'aquesta instància.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-